

Virginia
ANDREWS®

*Delia's
vlucht*

Eerste deel in de spannende *Delia*-serie

Proloog

Mijn oma Anabela kwam me van school halen. Door het raam van mijn klaslokaal kon ik haar over de met keitjes bestrate weg zien lopen, nu en dan bezorgd omlaag turend naar een paar kapotte stenen. Ze verzwikte bijna haar enkel en deed haar best om haar evenwicht te bewaren, waarbij ze haar ronde armen naar voren stak, alsof het onzichtbare menselijke helpers waren die haar aan beide kanten steunden. Ze liep ook al tegen de negentig.

Leeftijd was er niet in geslaagd *mi abuela* Anabela te doen verschrompelen, zoals met zoveel andere oude mensen in ons Mexicaanse dorp het geval was. De meeste grootmoeders en grootvaders van mijn klasgenoten waren gekrompen en vermagerd. Ze waren niet veel zwaarder of groter dan hun kleinkinderen. Soms vond ik ze net kinderen die veel te snel verouderd waren. Velen van hen die jonger waren dan mijn oma en heel wat minder geluk hadden met hun gezondheid, zaten in een rolstoel en moesten als baby's worden gevoerd. Ze zaten wezenloos voor zich uit te staren op hun betegelde patio's, alsof ze verbijsterd tot het besef kwamen dat ze plotseling oud waren geworden. Het was alsof ze op hun achttiende waren gaan slapen en wakker werden toen ze tachtig waren. Totaal versuft.

Maar niet oma Anabela. Haar koppige lichaam weigerde te verzakken of zich neer te leggen bij het verstrijken van de tijd. Ze had dikke enkels en kuiten, brede heupen, en een opbollend achterste waardoor de zoom van haar rok van achteren een paar centimeter hoger hing dan van voren. Ondanks haar hoge leeftijd had ze nog krachtige schouders en armen, eerst door het werken op de sojavelden en daarna, toen ze getrouwd was, door het zware huishoudelijke werk in haar eigen huis en in de huizen van rijke mensen. Nie-

mand kon op haar knieën de tegels zo schoon schrobben als mijn oma. Mijn vader zei altijd dat ze gemakkelijk in haar eentje een operatiekamer in een ziekenhuis kon steriliseren. Zoals mi *abuela* Anabela het beschreef, was noeste arbeid haar vaste metgezel geweest vanaf de dag dat ze een bord kon afwassen of een vloer vegen.

‘Kindertijd is een luxe die alleen de rijken zich kunnen permitteren,’ zei ze. ‘Toen ik net acht was, werkte ik naast mijn moeder op het veld en werd geacht volwassen werk te doen en niet te huilen of te jammeren.’

Misschien zagen de meeste mensen in ons arme dorp er daarom ouder uit dan ze waren. Ze hadden weinig tijd om kind te zijn. Tengerere schouderdjes torsten zware lasten. Tien jaar oude jongens hadden eeltplekken op hun palmen en vingers die net zo hard en groot waren als die op de palmen en vingers van hun vader en grootvader. Gelach en gegiechel gingen verloren en werden een herinnering die te diep begraven lag om zelfs in de slaap nog terug te kunnen vinden.

Oma Anabela keek soms naar haar oude vriendinnen, schudde haar hoofd en zei: ‘*Lo que pronto madura poco dura*’, wat betekent: ‘Wat snel rijpt houdt geen stand.’

‘Ik heb er te veel vóór hun tijd zien heengaan, Delia, als sinaasappels die uitdrogen in de hete zon.’

Nu ik door het raam in mijn klas naar haar keek, deed haar ronde gezicht me denken aan een pop op een veer voor het achterraam van een auto. Het schudde en trilde bij haar schommelende passen. Maar niets leek haar te kunnen beletten door te lopen. Ze ging nooit ons *casa* uit met haar zijdeachtige grijze haren los, ze waren in een knot gedraaid. En ze kwam in het dorp nooit op straat als ze haar schort nog voor had. Iets heel serieus drong haar voorwaarts en liet haar bewegen als een vrouw die half zo oud was.

De huid van oma Anabela was leerachtig en ze had ouderdomsvlekken op haar wangen en voorhoofd en rechts in haar hals, maar de enige plek die haar ouderdom echt verried waren haar ogen. Welk uur van de dag het ook was, de donkere pupillen waren vermoeid en de oogleden leken dicht te vallen, zodat het soms moeilijk te geloven was dat ze nog iets kon zien. Ik dacht altijd dat de wereld

er zo klein en smal uitzag voor mi *abuela* Anabela dat ze het gevoel moest hebben dat ze door een sleutelgat keek.

Ik zou maar al te gauw horen waarom ze de wereld vandaag afgrijselijk vond, ook voor mij, al had ik gisteren met mijn familie nog mijn *quinceañera* gevierd, mijn vijftiende verjaardag. We waren de viering begonnen met een *misa de acción de gracias*, een dankmis. Mama had een van haar mooiste jurken voor mij vermaakt, en oma had een bijpassende hoofdtooi voor me gecreëerd om naar de mis te dragen. Tijdens de hele dienst zat ik naast mijn ouders aan de voet van het altaar, waarop ik aan het eind mijn boeket legde. Daarna hadden we een *fiesta* in ons *casa*.

Oma had de hele vorige dag gekookt en vroeg in de ochtend een sinaasappel-amandeltaart gebakken die smolt op de tong. Het was een prachtig feest. Mama zong voor ons. Iedereen, vooral mijn vriendinnen, wilde dat ze zong. Oma zei altijd: 'Zelfs de vogels zijn jaloers op de stem van je moeder. *Ella canta como un ángel.*'

'Nee,' zei papa met een liefdevolle blik op mijn moeder. 'Ze zingt niet als een engel. Ze zingt beter dan een engel.'

Mama werd altijd verlegen als ze een complimentje kreeg. Ze was bescheiden, al vond ik dat ze de mooiste vrouw in ons dorp was. Ik weet dat papa daarvan overtuigd was.

'*El sapo a la sapa la tiene por muy guapa,*' zei ze als hij haar weer met complimentjes overlaadde. 'De pad gelooft dat zijn vrouwtjespad mooi is.'

'Vergeet die padden maar. Ik weet wat ik weet,' hield papa vol. 'En noem me geen pad.'

'Hoe moet ik je dan noemen?'

'Ik weet zeker dat je wel een betere naam kunt verzinnen,' zei hij lachend.

En dan moest mama ook lachen. Als ik die twee zag schermutselfen met hun ogen en hun lippen, elkaar vasthielden tijdens het lopen en elkaar een kus toewierpen naar de andere kant van de kamer of de overkant van een straat zodra ze ook maar heel even gescheiden waren, voelde ik me getuige van iets heel bijzonders.

Na mijn *fiesta* nam mijn moeder me terzijde. Voor ons was de

quinceañera een kruising tussen *Sweet Sixteen* en een debutantenbal. Ik wist dat het voor de meesten het bereiken van de volwassenheid en de huwbare leeftijd betekende. Maar mama had andere ideeën over mijn toekomst.

‘Weet je, Delia, je bent nu geen kind meer. Je bent een vrouw, maar ik zie je niet zo gauw trouwen en kinderen krijgen. Je kunt heel goed leren. Ik wil wat beters voor je. Ik wil dat je meer zult hebben dan ik heb. Begrijp je waarom dit zo belangrijk voor me is?’

‘Ja, mama.’

‘Ik weet dat je het begrijpt. Je bent wakker geworden als een kind en nu ga je slapen als een vrouw, maar je bent een vrouw met een betere toekomst. Dat weet ik zeker.’ Ze zei het met zoveel overtuiging dat ik haar geloofde, en om de een of andere reden maakte dat me bang. Bang, dat ik niet aan haar verwachtingen zou beantwoorden. Hoe groter de liefde, hoe hoger de verwachtingen, dacht ik.

Elke avond ging ik slapen met de gedachte hoe gelukkig ik was dat ik zo’n familie had, vooral de avond van mijn fantastische verjaardag. Ik ging slapen onder een deken die geweven was van kus- sen, omhelzingen en goede wensen. Ik was tevreden. Ik voelde me veilig in mijn fort van liefde.

Nu vroeg ik me af of je gestraft kon worden omdat je te gelukkig was. Señora Porres, een van oma’s vriendinnen, geloofde in het *ojo malvado*, het boze oog, een of andere duistere macht die mensen opspoorde die te gelukkig waren of te veel opschepten over hun geluk. Ze zocht zelfs in straten, stegen en achter ramen naar een teken van het *ojo malvado*. Haar gezicht met de grote, wijd uit elkaar staande zwarte ogen, die altijd geschokt en verbaasd keken, achtervolgde me in dromen over het boze oog. Daarin liep ze haastig over straat en bleef van tijd tot tijd staan om achterom te kijken, alsof ze zeker wist dat ze achtervolgd werd door het *ojo malvado*. Soms moest ik van haar er naar uitkijken. Dan stond ik stil, hield mijn adem in en onderdrukte een gegriinnik.

Aan dat alles dacht ik vandaag toen mi *abuela* Anabela het schoolplein opliep. Er moest iets heel erg mis zijn. Ze kwam nooit naar de school. Ik zag dat ze even bleef staan, haar hand op haar borst leg-

de, omhoogkeek naar de lucht, een kort gebed mompelde, diep ademhaalde en op de ingang afliep. Een schrille, hoge toon klonk fluitend door mijn hoofd en zond een elektrisch alarm omlaag naar mijn tenen en door mijn handen naar de toppen van mijn vingers.

Señora Cuevas draaide zich met een ruk om toen oma de deur van het klaslokaal opende zonder te kloppen. Onze lerares haatte alle onderbrekingen. We twijfelden er niet aan of ze zou zelfs een aardbeving negeren als ze bezig was huiswerk op te geven of een vraag stelde. Haar mondhoeken verstrakten in het lange, magere gezicht en haar oranje lippen leken uit te rekken naar haar wangen. Haar ogen, die de kleur hadden van *cajeta*, een snoepje van gebrande suiker, glinsterden kwaad, als de vlammetjes van kaarsen. Meestal was dat voldoende om de klas tot orde te dwingen en zo mak te maken als een slapende *burro*. Zelfs de vliegen stopten met zoemen.

Maar señora Cuevas werd verrast door mijn oma, die roerloos als een standbeeld in de deuropening bleef staan, en haar woede verdween snel. Haar schouders, die ze als een havik had opgetrokken in voorbereiding van haar vinnige, kwade uitval naar de rustverstoorster, zakten omlaag.

‘Buenos días, señora Yebarra, wat kan ik voor u doen?’ vroeg ze.

Oma schudde slechts haar hoofd en keek om zich heen in de klas tot ze mij ontdekte.

Toen begon ze te huilen.

Ook al wist ik niet waarom ze hilde, toch begon ik zelf ook te huilen. Mijn klasgenoten staarden me aan, meer angstig dan nieuwsgierig. Oma strekte haar armen naar me uit en wenkte me met haar lange, nog gevulde vingers.

‘Ze moet meteen naar huis,’ zei ze. ‘Venga, Delia.’

Ik keek naar señora Cuevas, die nu overmand werd door nieuwsgierigheid en bezorgdheid. Ze knikte naar me, en ik stond langzaam op. Ik was zo zenuwachtig dat ik bang was dat mijn benen me niet zouden kunnen dragen. Ik pakte mijn boeken op en holde toen naar oma en liet me in haar armen vallen. Ze klemde ze heel snel om me heen, zoals een tarantula zijn prooi grijpt. Staande in de deuropening drukte ze me heel dicht tegen zich aan, alsof ze bang was

dat ik weg zou lopen. Mijn hart bonsde wild. Ik wist niet wat ik moest zeggen of doen. Was ze gek geworden? Ik had gehoord dat oude mensen op een dag wakker kunnen worden en plotseling zo van slag zijn dat ze niet meer weten wie ze zijn en waar ze zijn.

‘Wat is er aan de hand, señora Yebarra?’ vroeg señora Cuevas. ‘Waarom wilt u Delia van school halen voordat de les is afgelopen?’

‘Er is vanmorgen een verschrikkelijk ongeluk gebeurd met een vrachtwagen, señora Cuevas.’ Ze zweeg even, haalde diep adem en ging toen verder. ‘Zojiust kwam *el policía* naar *mi hijo’s casa* om te vertellen dat Delia’s *madre y padre están muertos*.’

Het was of de hele klas, señora Cuevas inclusief, één mond had en tegelijk dezelfde kreet slaakte. Oma draaide zich samen met mij om, haar rechterarm stevig om mijn schouders geslagen. In tragedie en verdriet waren we inderdaad onafscheidelijk met elkaar verbonden. Ze leidde me weg. Ik keek één keer achterom en zag dat señora Cuevas een kruis sloeg en toen langzaam de deur van het lokaal dichtdeed, zoals iemand het deksel van een doorkist zou sluiten. Haar hoofd en schouders waren gebogen onder de drukkende last van het verdriet.

Ik wist het nog niet, maar ik zou dat lokaal nooit meer betreden.

Deze wandeling samen met mijn oma was het begin van een lange reis, die me weg zou voeren van mijn thuis en mijn vrienden op een manier die ik me nooit had kunnen voorstellen.

Ik werd gekidnapt door een wrede noodlot en veroordeeld om de gevangene te worden van een lot waarop ik geen enkele invloed had. Zelfs de geringste keus zou me niet gegund zijn. Ik zou alles kwijt-raken, *todo que poseí*, waaronder het grootste deel van mijn schamele garderobe en één paar van mijn twee paar schoenen. Feitelijk, als ik hier wegging, zou het enige wat ik nog bezat mijn naam zijn, Delia Yebarra, en zelfs het behoud dáárvan zou een zware opgave worden.

Het was net of ik met mijn ouders in de pick-uptruck had gezeten en ook was gestorven.

I

Een bericht

Toen we wegliepen van school, klampte ik me vast aan *mi abuela* Anabela's hand als iemand die bang is te zullen verdrinken als ze die losliet. Ik had inderdaad het gevoel dat we rondspartelden in een zee van verdriet. Ze huilde niet meer, maar mompelde 'O, *Dios mío*, o, *Dios mío* ', bij elke stap die ze deed.

Toen we bij het dorpsplein waren, bleef ze even staan alsof ze Gods stem had gehoord. Onze kerk doemde op in het midden; de lange, slanke klokkentoren had er nog nooit zo gewichtig uitgezien. Ik moest bekennen dat ik als klein meisje, en ook nu nog, geloofde dat alle gebeden en alle liederen in de kerk opstegen, door de toren en door het dak, rechtstreeks in het oor van God.

Misschien wilde oma Anabela naar binnen om te bidden dat het gebeurde niet gebeurd was, dacht ik. Ze bleef staan en keek eerbiedig en hoopvol naar de kerk, langs de nieuwsgierige ogen van degenen die het verschrikkelijke nieuws nog niet hadden gehoord. Bejaarde mensen zaten op de banken in de schaduw van de onberispelijk gesnoeide essenbomen, die, naar men zei, net zo oud waren als het dorp zelf. Ze lazen de krant, dronken koffie en praat-ten zachtjes met elkaar. Niemand scheen zijn of haar stem te verheffen in de nabijheid van de kerk, maar later, vroeg op de avond, zou er muziek zijn en werd er gedanst en gelachen. Straatventers zouden tevoorschijn komen om taco's gegrild vlees en gestoomde *tamales* te verkopen.

Onwillekeurig keek ik begerig naar *señora Morales*, die een in chocolade gedoopte *churro* at. Ze stopte die in haar mond alsof ze een wortel in een snijmolen stopte. Ik verlangde naar een gefrituurde reep die met *chocola* bedekt was. Schuldbewust besefte ik de iro-

nie ervan. Ik wendde snel mijn blik af en keek naar de kerk alsof ik verwachtte dat pastoor Martinez hoofdschuddend in de deuropening stond en waarschuwend zijn vinger schudde.

Mijn gepeins werd onderbroken door de luidsprekers van de vrachtwagen die voorbijkwam en luid een uitverkoop van wasmachines aankondigde. Het wekte niet veel belangstelling. Ik staarde naar oma. Ze sloeg weer een kruis en mompelde snel nog een gebed voordat ze met gebogen hoofd de wandeling door het dorp voortzette.

Haastig liepen we langs de kleine *menudo*-winkel waar ik twee van oma's vriendinnen zag, *señora Paz* en haar zus, die net gingen zitten om een kom warme, van pens gemaakte soep te nuttigen. Toen ze ons zagen, sloegen ze allebei een kruis. Blijkbaar hadden ze het afschuwelijke nieuws gehoord. Ik keek achterom, maar oma trok me mee. Geen van beide *señora's* glimlachte naar me; ze zagen ons omgeven door een donkere schaduw, en dat maakte hen bang.

De schok was nog te groot om te huilen of iets te kunnen zeggen. Het leek allemaal een droom, alsof ik meegesleurd werd in de nachtmerrie van een ander. Ik voelde me zweven, als een marionet die aan een touwtje hing.

Mijn ouders waren dood? Weg? Maar ik had ze diezelfde ochtend nog gezien! Mama had me een zoen gegeven bij het weggaan en me eraan herinnerd dat ik meteen naar huis moest komen om oma te helpen met het eten. Ze maakte zich altijd bezorgd dat ik zou blijven rondhangen op het plein met andere meisjes van mijn leeftijd, van wie sommigen al in problemen waren gekomen met oudere jongens.

Hoe kon ze nou dood zijn, en papa ook? Dat kón niet waar zijn. Straks zou ik wakker worden en terug zijn in mijn klas. *Señora Cuevas* zou op me mopperen omdat ik niet oplette. Ik deed mijn ogen dicht en toen snel weer open, maar er gebeurde niets.

We liepen de stoffige, ongeplaveide weg op, waaraan ons adobe-huis met het dak van golfplaten stond. Ons *casa* werd beschouwd als een van de betere huizen in het dorp, omdat het groot genoeg was voor drie kamers. De keuken, zoals in de meeste *casa's* hier, was een

simpele aanbouw van palen en maïsstengels tegen de buitenmuur, maar we hadden een aparte slaapkamer voor oma Anabela en mij, en een voor mijn ouders. We waren een van de weinige gezinnen die een televisietoestel hadden, maar het beeld was zo onduidelijk dat we vaak niet konden zien wat er zich afspeelde, en vaak viel ook de elektriciteit uit. Eén keer zaten we bijna twee weken zonder.

Er was geen grasveld of zelfs maar wat gras voor ons *casa*, alleen maar struikgewas, onkruid, stenen en de restanten van een vervallen roze en witte fontein, die geen water meer spoot, behalve als het heel hard regende. Maar we verkochten hem niet en haalden hem niet weg, want bovenin zweefde een engel, en oma geloofde dat als je in of rond je huis een replica had van een engel, echte engelen bij je zouden stilhouden en je zegenen.

Ondanks alles wat oma tegen *señora Cuevas* had gezegd, verwachtte ik half en half dat papa's pick-up voor het huis zou staan. Hij en mama werkten voor *señor Lopez* op diens sojafarm, nog geen vijftien kilometer buiten het centrum van het dorp. Vijf jaar geleden was zijn vrouw gestorven aan een bloedziekte. Zijn dochters waren getrouwd en verhuisd, en hij had geen zoons. Mama maakte elke ochtend zijn huis schoon en bereidde al zijn maaltijden, en papa hield toezicht op de arbeiders.

Voorlopig was oma's reactie op de grote tragedie het bereiden van voedsel voor de verwachte bezoekers die kwamen condoleren en troosten. Ik was uit school snel naar huis gebracht zodat ik kon helpen. Er was vrijwel geen tijd voor tranen. Ze ging ijverig aan het werk, dankbaar voor alles wat ze moest doen: het snijden van de kip en de kaas voor haar verrukkelijke tortilla's en de bereiding van salsa en bonen.

We hadden weinig serviesgoed, maar we hadden een doos met kartonnen borden en plastic messen, die mama had gekregen van *señor Lopez*. Ze zei dat ik alles tevoorschijn moest halen en daarna moest beginnen met de voorbereidingen voor de salsa en de bonen.

Die ochtend had oma Anabela brood gebakken, haar *pan hecho del rancho*, een recept waarvan ze zei dat het al generaties in de familie was. Ze kneedde het deeg altijd met blote voeten, want zo had haar

moeder het gedaan, en de moeder van haar moeder. En voor oma waren tradities even heilig als de bijbel.

Heel vaak had ik zo naast haar gewerkt, maar nooit zo fanatiek. De tranen stroomden over haar wangen. Maar ze liet geen snik horen. Ik beefde inwendig, nog te veel geschokt om te beseffen wat er gebeurd was, maar met het gevoel dat ik elk moment kon breken als een aardewerken pot en in scherven op de grond vallen.

Zoals mijn oma verwacht had, kwamen de dorpingen hun opwachting maken toen het vreselijke nieuws bekend werd. De meesten brachten eten en drinken mee. Het geweeklaag begon spoedig daarna. Ik kon me niet herinneren hoe vaak ik werd omhelsd en gekust en me werd toegefluisterd dat ik sterk moest zijn. Ik werd rondgedraaid om te worden omarmd en getroost tot ik zo duizelig was dat ik bijna viel.

Binnen korte tijd groeide de mensenmassa aan en spreidde zich ten slotte uit tot vóór de deur van het *casa*. De mensen letten niet meer op mij. Ze hadden het te druk met het ophalen van hun eigen droeve herinneringen. Ze weefden een tragisch net over alle aanwezigen en hielden iedereen in de greep van het verdriet. Oude wonden werden opengereten; we beleefden onze eigen Allerzielendag.

Toen pastoor Martinez arriveerde, kalmeerden de mensen en waken als de Rode Zee voor hem uiteen. Hij troostte oma Anabela en kwam toen naar mij toe. Hij pakte mijn handen vast en keek me met zulke bedroefde ogen aan dat ik eindelijk hard begon te huilen. Hij zei een paar gebeden voor me en zette toen koers naar de eettafel.

Ik hield mijn adem in en ging naar buiten, waar ik op een steen in de schaduw ging zitten, een plek waar ik, toen ik jonger was, vaak had zitten wachten tot mijn ouders uit hun werk kwamen. Ondanks de mensen, de gebeden, de tranen en het verdriet, kostte het me nog steeds moeite om het nieuws van hun dood tot me te laten doordringen. De paar bijzonderheden die ik binnen had gehoord kwamen weer boven. Een *hombre borracho* die een vuilniswagen bestuurde was frontaal op hen gebotst toen ze op weg waren naar hun werk. Het duurde uren voor er medische hulp kwam en toen was het te laat. Zoals vaak het geval is met dronken lieden die de dood van

anderen veroorzaken, had de chauffeur van de vuilniswagen nauwelijks een schrammetje opgelopen. Maar wat er ook met hem gebeurde, niets zou mijn ouders terugbrengen.

De dorpelingen kwamen voorbij en keken me met zoveel medelijden aan, dat ik me eindelijk begon af te vragen wat er nu met mij en oma zou gebeuren. Mijn eigen welzijn had nog nooit zó belangrijk geleken of had zó in gevaar verkeerd. Mijn ooms, tantes en neven en nichten in Mexico woonden heel verspreid, en niemand behalve mijn tante Isabela in Amerika bezat net zoveel of meer dan wij. De meesten waren er veel slechter aan toe. Veel van mijn ooms werkten tegenwoordig in Amerika en zagen nog maar zelden hun eigen gezin. Wie wilde nog een extra mond voeden, nog een ander meisje verzorgen?

Ook al kookte ze nog zo goed, toch zou oma niet genoeg kunnen verdienen met werken voor een restaurant of een rijke familie. Niemand zou iemand van haar leeftijd in dienst nemen. Misschien zou ze voor iemand de was kunnen doen of iets van haar heerlijke chocolade-mole verkopen als ze de kans kreeg die te maken. Het zou maar een armzalig inkomen opleveren.

Misschien zou ik de school eraan moeten geven en naar señor Lopez gaan om mama's plaats in te nemen. Omdat ik naast oma in de keuken had gewerkt en ze me veel had geleerd, kon ik behoorlijk koken, en ik zou zijn huis zeker kunnen schoonhouden. Veel kinderen van mijn leeftijd werkten al fulltime, en sommigen waren al getrouwd, maar mijn ouders wilden beslist dat ik op school bleef. Mama had dat gisteravond nog bevestigd na de *quinceañera*. Ik had altijd goed kunnen leren en mama hoopte dat ik meer zou kunnen bereiken. Ik had geen idee wat, maar zoals ze vaak zei: '*La esperanza se enciende mañana.*' Hoop verlicht de toekomst.

Plotseling zag ik señor Orozco, de directeur van ons postkantoor, haastig door onze straat lopen. Zijn magere benen lieten een spoor van stof opdwarrelen, dat hem als een laag bij de grond liggende nevel volgde. Zijn bijna schouderlange witte haar wapperde om hem heen, alsof de lokken zich wilden losmaken van zijn schedel. Hij was zo opgewonden, dat het leek of hij elk moment kon ontploffen.

Toen hij mij zag, bleef hij stokstijf staan, trok zijn schouders recht, streek zijn haar naar achteren en liep haastig naar binnen.

Ik stond op om te zien wat hem zo dringend hierheen had gebracht. Was er een wonder gebeurd? Hadden ze ontdekt dat mijn ouders nog leefden? Was het tragische nieuws gewoon een afschuwelijk misverstand geweest? Ik hoopte dat we te horen zouden krijgen dat gebleken was dat niet mijn ouders waren verongelukt maar andere mensen in een soortgelijke truck. Was het zondig om dat een ander toe te wensen? En zou ik daarvoor gestraft worden?

‘Señora Yebarra,’ riep hij naar oma. Ze liet haar bezoek in de steek en liep naar hem toe.

‘De zus van uw schoondochter heeft teruggebeld. Ze heeft het afschuwelijke nieuws gehoord,’ verklaarde hij. Zijn lichaam verstarde bij het besef van zijn belangrijke rol, hij trok zijn buik in en stak zijn borst naar voren toen hij de boodschap overbracht.

De overgebleven bezoekers werden stil. Alle ogen waren op hem gericht. De tragedie was in Californië bekend geraakt en het antwoord was onmiddellijk gevolgd. Ook al was dit de eeuw van computers en satellieten, toch beschouwden sommigen zo’n communicatie nog als een verbluffend wonder. Het leek of we ons op een plek op de aarde bevonden die langzamer rondwentelde, zich met een slakkengang door de geschiedenis bewoog, tien jaar achterbleef bij de rest van de wereld.

‘En?’ vroeg oma aan señor Orozco. Dood en rouw maakten privacy overbodig. Iedereen spitste zijn oren. Ik hield mijn adem in.

‘Ze zei dat ze niet op de begrafenis kan komen,’ zei hij. ‘Ze zal wat geld sturen voor de begrafenis kosten en voor de kerk.’

Vol afkeer en ongeloof schudden de mensen hun hoofd. Mijn tante kon de begrafenis van haar enige zus niet bijwonen? Ze keken medelijdend naar oma. Alles kwam op haar vermoeide, oude schouders neer. Maar ze gaf geen krimp. Ze hield haar adem in en hief haar schouders op als iemand die een nieuwe klap moet verwerken.

‘En?’ vroeg oma weer. Wat kon er nog meer zijn?

Hij draaide zich om en liet zijn blik over de aanwezigen gaan tot zijn ogen op mij bleven rusten. Ook alle anderen keken naar mij.

‘Ze zei dat u alles moest inpakken wat su nieta heeft. Tenminste alles wat...’ Hij zweeg even en voegde er toen aan toe: ‘...Wat niet onder de luizen zit, en de voorbereidingen moet treffen voor haar reis. Ze heeft besloten haar bij zich in huis te nemen.’

Iemand klikte met haar tong, maar niemand zei iets. Iedereen keek even naar mij en toen naar oma, om te zien hoe ze zou reageren.

Oma keek op en fluisterde iets tegen God. Ik kreeg de indruk dat het een dankgebedje was. Ze had altijd privégesprekken met de Almachtige. Tot nu toe had ik geloofd dat die speciale gesprekken met hem ons hadden beschermd. Wat hadden we gedaan, dat hij zich doof hield voor mi *abueta* Anabela, die in mijn ogen een echte heilige was?

Langzaam boog ze haar hoofd en toen vestigde ze haar blik op mij.

Ze hoefde niets te zeggen. Ik kon het aan haar gezicht zien.

Delia, ik kan niet voor je zorgen. Ik sta zelf op de drempel van de dood. Je ooms en tantes in Mexico hebben hun eigen zorgen. Dit is de beste oplossing en je enige hoop.

In minder dan een dag ben je ons allemaal kwijtgeraakt, je ouders en mij. Je zult een kleine koffer pakken, maar in je hart zul je de zware last meenemen van groot verdriet en eenzaamheid. Misschien wel voor de rest van je leven.

Ik schudde vertwijfeld mijn hoofd. Het verdriet kwam te snel en te onbarmhartig. Ik had het gevoel dat ik verdronk in een zee van treurnis. Misschien was het mijn schuld. Misschien had ik iets gedaan. Misschien had ik het op mijn geweten dat het boze oog onze kant opkeek.

Mijn angstige blik viel op *señora* Morales, en plotseling kon ik alleen maar denken aan die chocolade-churro die ze in haar mond stopte.

Ik draaide me om en vluchtte om te ontkomen aan die gedachte en aan al het andere dat me die afgrijpselijke dag achtervolgde.

Sinds de dood van Virginia Andrews werkt haar familie met een zorgvuldig uitgekozen auteur aan de voltooiing van haar nagelaten verhalen en ideeën en aan het schrijven van nieuwe romans, waartoe ook deze behoort, die zijn geïnspireerd op haar vertelkunst.

Alle namen, personen, plaatsen en gebeurtenissen in dit boek zijn bedacht door de auteur. Elke gelijkenis met feitelijke gebeurtenissen of bestaande personen, nog in leven of overleden, berust op puur toeval.

Vierde druk, eerste in deze uitvoering, 2017

Oorspronkelijke titel: *Delia's Crossing*

Original English language edition © 2008 by The Vanda General Partnership
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with the original publisher, Pocket Books, a Division of Simon & Schuster, Inc., New York

V.C. ANDREWS® AND VIRGINIA ANDREWS® are registered trademarks of The Vanda General Partnership

Copyright © 2009, 2017 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Parma van Loon

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagillustraties: Getty Images en Wessel Wessels/Imagestore/Arcangel Images

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4538 4

NUR 335

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.